

กฎ 3 ข้อ ของการผลิตโชค ด้วยตัวเอง Hustle

บิล พาเทล, แพทริก วลาสโควิตส์
และโจนาส คอฟเฟลอร์
เขียน

นุชนาฏ เนตรประเสริฐศรี
แปล

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์	(8)
บทนำ	(10)
คำนำ	(13)
ภาพรวม	(19)

ส่วนที่หนึ่ง : หัวใจ

I

บทที่ 1	
เป็นเจ้าของความฝันตัวเอง อย่าเช่า	3
บทที่ 2	
เยียวยาความน่าเบื่อในใจ	21
บทที่ 3	
ค้นหาหัวใจของความสามารถในตัว	33

ส่วนที่สอง : สมอ

57

บทที่ 4	
ความเจ็บปวดปริมาณน้อยๆ	59
บทที่ 5	
ผลิตโชค	69
บทที่ 6	
กฎที่มองไม่เห็นของการช่วงชิงสามข้อ	83
บทที่ 7	
ทางอ้อมที่คุณใช้ : การใช้ทางอ้อมแบบเฉพาะตัว	105
บทที่ 8	
เลือกการผจญภัยของตัวเอง	119

ส่วนที่สาม : พฤศจิกายน	141
บทที่ 9	
สร้าง POP ในอนาคต	143
บทที่ 10	
ศักยภาพทำให้คุณมีพลัง	163
บทที่ 11	
ผู้คนที่ให้ช่วงชิงได้สมบูรณ์	183
บทที่ 12	
โครงการทำให้แกร่งขึ้น	201
บทที่ 13	
หลักฐานช่วยกันกระสุน	221
บทที่ 14	
เงินทอง : ช่องทางของแรงเหวี่ยง	239
บทที่ 15	
ความหมายชัดแจ้ง	249
บทสรุป : ช่วงยังไม่รู้จบ	259
คำขอบคุณ	272
ประวัติผู้เขียน	274

ส่วนที่หนึ่ง

หัวใจ

สิ่งสำคัญนั้นมีอาจเห็นได้ด้วยตา
แต่เห็นได้ด้วยหัวใจต่างหาก

- สุนัขจิ้งจอกในเรื่อง เจ้าชายน้อย
(The Little Prince)

โดย อองตวน เดอ แซงเตก-ซูเปรี

บทที่ 1

เป็นเจ้าของความฝันตัวเอง อย่าเข้า

มีคำสอนง่ายๆ อยู่ข้อหนึ่งว่า นอกเหนือจากความรักแล้ว
สิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่สุดที่คนหนึ่งมอบให้ได้คือแรงงานของเขา
ไม่ว่าทำอะไรเราถึงชอบสิ่งนี้ แรงงานเป็นสิ่งล้ำค่าที่คุณมี
และเมื่อแรงงานประสานเข้ากับความรักก็รวมกันเป็นความสำเร็จ

—เจมส์ คาร์วิลล์ กล่าวในหนังสือ War Room

ไม่ใช่เพียงหนทางสู่จุดหมาย

งานที่เราเลือกสะท้อนว่าเราเป็นใคร ไม่ใช่แค่เป็นความอึดสาหัสเล็กๆ
หรือการหาทางออกโดยบังเอิญ แต่ความจริงที่หนีไม่พ้นคือคน
มากมายใช้ช่วงเวลาดีๆ ของชีวิตทุ่มเททำงานอย่างหนัก แต่กลับ
ได้ผลงานเป็นชิ้นเป็นอันน้อยกว่าที่เคยทำ

ในเวลากลางวันเราติดกับการงานซ้ำซากจำเจสารพัดซึ่งพอรุ่งขึ้น
อาจหายสูญไปแล้วก็ได้ ส่วนกลางคืนก็เผชิญแรงกดดันจากหนี้บัตร

เครดิตและเงินกู้ยืมเรียนที่พอกพูนขึ้นทุกที เราเสียเวลาไปหลายปีกับการรวนเวียนอย่างไม่น่าอภัย เหมือนหนูถีบจักรในวงล้อกฎเกณฑ์ที่ตั้งตามอำเภอใจและความกลัวที่ไร้เหตุผล เรายอมสละความเป็นอิสระให้ระบบการทำงานแบบเก่าๆ ที่โดนคนอื่นควบคุม ทว่าเราก็เห็นบางคนกุมชะตาชีวิตของตัวเอง เป็นเจ้าของความฝันตัวเอง สร้างฐานะมั่งคั่งให้ตัวเอง แถมยังช่วยเปลี่ยนแปลงโลกให้ดีขึ้นในบางแง่มุมด้วย พวกเขาแก้ปัญหาบางอย่างซึ่งหลายคนมองข้ามไป

ในศตวรรษที่ 20 เราต่างไว้ใจระบบให้รางวัล ซึ่งดูใช้ได้ผลเมื่อไล่ตามความฝันที่จะเปลี่ยนสถานภาพทางสังคมเป็นชนชั้นกลาง เราตราตรึงทำงานหนัก ยอมรับกฎเกณฑ์และผลตอบแทนเป็นเงินเดือน สมเหตุสมผล งานการมั่นคง ที่พักอาศัยที่จ่ายไหว และชีวิตที่สบายกว่ารุ่นพ่อแม่ ทว่าสมัยนี้ความภาคภูมิใจไม่ได้หมายถึงความสำเร็จเสมอไป และการ “พึ่งพิง” ใดๆ จะทำให้สมปรารถนา เมื่อเราต้องแบกภาระหนักขึ้นเรื่อยๆ โดยได้ผลตอบแทนน้อยลงก็ไม่มีอะไรประกันความมั่นคง ความปลอดภัย หรือความต่อเนื่องซึ่งเคยแลกมาด้วยการยอมผูกตัวเองเข้ากับแผนการของคนอื่นอีกแล้ว ขณะที่เราอดไล่ตามอิสรภาพที่แท้จริง คนอื่นกลับคว้าโอกาสแสดงออกอย่างสร้างสรรค์ ทั้งยังค้นพบงานที่ถูกต้องและช่วยเกื้อหนุนความสามารถของเขา รวมถึงพบชีวิตที่ต้องการจุดหมายและความฝันพิสูจน์วิธีการ แล้วคุณเองก็ทำได้เช่นกัน

เกิดอะไรขึ้นกับความฝันของเรา

คำเตือน : เนื้อหาส่วนนี้อ่านแล้วอาจแสบๆ คันๆ พวกเราตั้งใจให้เป็นแบบนั้นเอง โปรดอ่านอย่างคนมีวุฒิภาวะต่อไป เราจะอธิบายว่าเป็นเช่นนั้นได้อย่างไร

กาลครั้งหนึ่ง ในสังคมที่เหมือนกับสังคมนี้มาก แทบทุกคนที่มีจริยธรรมการทำงานที่เหมาะสมและปรารถนาที่จะเติบโตโดยอมสว้าง

อาชีพการงานได้เป็นหลักฐานมั่นคงและก้าวหน้า นี่เป็นช่วงที่บ้านหลังน้อยล่อมรั้วเตี้ยสีขาวยังไม่เกินเอื้อมสำหรับคนทั่วไป ทว่าเมื่อเจอสภาพเศรษฐกิจที่ไร้งาน เราก็โดนกระหน่ำด้วยแรงบีบของโลกาภิวัตน์ ภาวะเงินเฟ้อที่เขาบอกว่า “ไม่มีอยู่จริง” ลดรายได้ที่เคยได้รับ ผู้คนส่วนใหญ่ราวกับเป็นทาสรับค่าจ้างที่อยู่กับแบบเดือนชนเดือน น้อยคนนักที่เก็บออมได้มากพอสำหรับช่วงวิกฤตในวันข้างหน้า

ในสหรัฐอเมริกาทุกวันนี้คนกว่า 40 ล้านคนถูกล่ามไว้กับเงินกู้ยืมเรียนอันเป็นภาระหนักหน่วงที่คอยเคียดปิกของเราออก คนกว่า 20 ล้านคนยังต้องซุกอยู่ในรังของพ่อแม่ เราตั้งคำถามกับตัวเองว่าเกิดอะไรขึ้นกับการศึกษาซึ่งเสียค่าใช้จ่ายน้อยกว่าบ้านหลังหนึ่ง ใครตอบได้บ้าง มีไหม มีไหม

พูดถึงเรื่องบ้าน คุณอยากเป็นเจ้าของบ้านที่พอซื้อไหวไหม อ้อ นี่เป็นการประชดเกี่ยวกับเรื่องซื้อบ้านในปัจจุบันนะ! ที่บอกว่าก่อนจะไปอยู่บ้านคนจน (Poorhouse) หลายคนก็กลายเป็นพวก “จนเพราะบ้าน” (House Poor) ก่อนแล้ว คนนับล้านๆ ทั่วโลกต่างมีประสบการณ์เหมือนๆอเมริกันชน คือทำงานหนักแต่กลับรู้สึกหายใจไม่ทั่วท้อง เพราะต้องกังวลกับความไม่แน่นอน หמדความมั่นใจเรื่องอนาคตที่ละน้อยๆ

ถึงคนรุ่นมิลเลนเนียลและรุ่นเจนเอกซ์ทั้งหลาย

มันไม่ได้เป็นแบบนี้เสมอไปหรอกนะ

เราขอโทษจริงๆ

ลงชื่อ

คนรุ่นเบบี้บูมเมอร์และคนรุ่นที่ยิ่งใหญ่

สภาพนี้ช่างน่าลำบากใจ พอเราเริ่มหาเงินทองได้มากขึ้นจนรู้สึกเหมือนตัวเองก้าวหน้าไปอีกขั้น ระบบภาษีก็ตบหน้าเราให้กลับคืนสู่ความเป็นจริง เกิดอะไรขึ้นกับเศษเสี้ยวความฝันและอิสระที่จะใช้ชีวิตในกฎเกณฑ์ที่เข้าทำกัน

อเมริกันดรีมยังมีอยู่หรือว่าตายไปแล้ว นั่นขึ้นอยู่กับว่าคุณถามใคร ผลสำรวจความคิดเห็นเมื่อปี 2015 สถาบันการเมืองแห่งมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ดสำรวจจากกลุ่มคนวัย 18 ถึง 29 ปี ได้คำตอบแบบเกือบจะครึ่งๆ คือ 48 เปอร์เซ็นต์ ตอบว่า“ตายแล้ว” และ 49 เปอร์เซ็นต์ ยืนยันว่า“ยังอยู่” ที่น่าสนใจคือเกือบ 58 เปอร์เซ็นต์ของคนที่ยืนยันมหาวิทยาลัยบอกว่า โดยส่วนตัวแล้วคิดว่าความฝันแบบนั้นยังอยู่ ส่วนคนที่ไม่ได้จบมหาวิทยาลัยรู้สึกแบบนั้นแค่ 42 เปอร์เซ็นต์

ส่วนบรรดาคนวัย 30 และ 40 รุ่นราวคราวเดียวกับเรา ซึ่งเราสำรวจไว้อย่างไม่เป็นทางการก็ได้ผลประมาณเดียวกัน คือเกือบครึ่งเชื่อว่าอเมริกันดรีมตายแล้วหรืออยู่ในภาวะเลวร้ายมาก ข้อนี้ทำให้เราคิดว่าไวยาธกรทางการเมืองบางส่วนในระยะหลังๆ อาจถูก หรืออาจมีเกมใหญ่กว่านี้ให้เล่นกันเล่า เกมที่เราพอรู้แต่ไม่อาจเห็นอย่างแจ่มแจ้ง

ใช้เลย เกมนี้ถูกกำหนดไว้แล้ว

ถ้าเคยรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นเบี้ยในเกมหมากรุกของผู้อื่น คุณก็มีเพื่อนเยอะเลย จอร์จ คาร์ลิน ดาวตลกกระดับตำนานเคยเหน็บแนมไว้ว่า “มันคือชมรมใหญ่โตที่คุณไม่ได้สังกัด...พวกนั้นคอยบอกให้เราเชื่ออะไร คิดอะไร ชื่ออะไร เราโดนพวกนั้นหลอก เกมถูกกำหนดไว้แล้ว แต่ดูเหมือนไม่มีใครสังเกต หรือสนใจเลย”

ไม่ว่าคุณเลือกยอมรับหรือปฏิเสธทัศนคติที่ชวนสิ้นหวังของคาร์ลิน ความเป็นจริงก็สะท้อนว่าทุกคนต่างเล่นเกมไขว่คว้าความสำเร็จเหมือนกันท่ามกลางการชักใยที่มองไม่เห็น เกมความสำเร็จนั้นเป็นเกมของความพึงพอใจและการยอมปรับตัวให้ลงรอยกัน

ความลับเล็กๆ อยู่ตรงที่เราไม่เล่นเกมนั้น คุณเองก็ไม่ควรเผลอเล่นเหมือนกัน

อุปมาเก่าแก่เกี่ยวกับหนทางใช้ชีวิตเป็นเพียงต้นแบบให้เราหลง

พอใจและยอมคล้อยตาม เช่น ตั้งใจเรียน ทำงานตามครูสั่งได้
คะแนนดี ซื่อรลสักคั่น แต่งงาน วังหางานที่พอจะเข้าท่า ซื้อมัน
และมีลูกเฉลี่ย 2.2 คน แล้วอีก 40 ปีค่อยเกษียณจากงานออกมาอยู่
ว่างๆ แล้วก็ตายไป เข้าใจนะ!

จะให้วางใจระบบที่เป็นอยู่ทุกวันนี้หรือ ขอทีเถอะ เกมนี้
กำหนดไว้ให้วางกับดักเราตั้งแต่เริ่มชีวิตผู้ใหญ่ที่มีหนี้เงินกู้ยืมเรียน
หนี้บัตรเครดิต ขยายวงเงินจำนอง งานที่ไม่น่าพอใจซึ่งไม่ซำกักจ้าง
เหมาเจ้าที่เสนอราคาต่ำสุด ค่ารักษาพยาบาลแพงลิ่ว และงานค่าแรง
ต่ำไร้ความก้าวหน้าพลันกลายเป็นสินค้า แล้วถึงอย่างไรคนส่วนใหญ่
ที่แห่ทำอะไรตามๆ กันก็เกลียดงานของตัวเองดี ที่พูดนี้ไม่เกินจริงสักนิด
ตามข้อมูลขององค์กรเกิลล์ฟ ซึ่งบังเอิญว่าโจนาสเคยทำงานนี้ แต่
เจ้าตัวไม่ชอบเอาเสียเลย พบว่าเกือบ 90 เปอร์เซ็นต์ของคนทำงาน
ทั่วโลกไม่ผูกพันกับอาชีพที่ตัวเองทำอยู่เลย งานการพวกนี้สร้างความ
หงุดหงิดให้พวกเขามากกว่าทำให้พอใจ

มุมที่บ้ำบอสุด ๆ ของปัญหานี้คือ การทำตามกฎเกณฑ์เดิมๆ
เท่ากับยึดเหนี่ยวมือที่จุดเราลงต่ำ กล่าวคือระบบพยายามควบคุมเรา
อย่างไม่ลดละให้อยู่ในแถวต่อไป ต่อให้เราผิดเหตผลเป็นพันๆ ข้อที่จะ
กดปุ่มติดตัวออกไปคิดหาหนทางที่ดีกว่า แต่ดูเหมือนเราจะหาข้อแก้ตัว
ให้จมปลักอยู่ต่อไปได้เสมอ

ซึ่งเรารู้ดีว่ามันแย่มาก

อเมริกันดรีม : อาภิตยนี้ไม่ยาว

ความคิดตามชนบทกล่าวว่า มหาวิทยาลัยคือแหล่งสำคัญที่สุดในการ
พัฒนาสมองให้รู้จักคิดวิเคราะห์ และปูทางสู่อาชีพการงานที่ดี เมื่อ
ทบทวนให้ดีกว่าเห็นชัดว่าการรู้จักคิดวิเคราะห์ต่างหากที่ช่วยนำทางเรา
มหาวิทยาลัยอาจมีหรือไม่มีส่วนก็ได้ ประสบการณ์ในมหาวิทยาลัย
อาจให้คุณค่าอื่นนอกเหนือจากการอบรมสั่งสอนก็จริง แต่ไม่ว่าจะมอง

แน่นอน การเรียนสมัยนี้ต้องใช้เงินไม่น้อยเลย เฉลี่ยแล้วค่าใช้จ่ายเรียนปริญญาตรี 4 ปีในสหรัฐฯพุ่งขึ้นอย่างน่ากลัวจนเกินหลัก ซึ่งแพงกว่าเรียนที่แคนาดาสองถึงสามเท่า และแพงหูฉี่เมื่อเทียบกับเยอรมนีที่ให้เรียนฟรี ซึ่งเด็กอเมริกันและชาติอื่นๆที่ใจกล้าเริ่มแห่ไปใช้สิทธิประโยชน์อย่างชัดเจนนี้ แต่สำหรับพวกที่ยังเลือกเรียนในสหรัฐฯ ก็ไม่ต้องกังวล เพราะกู้เงินเรียนได้เสมอ

ใช่เลย เราทำแบบนั้นเป๊ะ

ยอดเงินกู้ยืมเรียนในสหรัฐฯพุ่งพรวดพราดในระยะหลัง เห็นได้ชัดว่าเมื่อปี 2007 ยอดเงินกู้ยืมเรียนอยู่ที่ 516 พันล้านดอลลาร์ แต่ปลายปี 2015 ตัวเลขนี้เพิ่มขึ้นกว่าเท่าตัวเป็น 1.2 ล้านล้าน (1,200,000,000,000 ดอลลาร์) คือมีเลขตามหลังเลข 1 ทั้งหมด 12 ตัว เท่ากับเพิ่มสูงเป็นประวัติการณ์ถึง 130 เปอร์เซ็นต์ในเวลาราวๆ 8 ปี ที่แย่กว่านั้นคือช่วงหลังคนเรียนจบปริญญามีรายได้สุทธิลดน้อยลงด้วยซ้ำ รายได้เฉลี่ยทั่วประเทศของผู้มีงานทำตกประมาณ 45,000 ดอลลาร์ แต่ทันทีที่เรียนปริญญาตรีจบก็จะมีหนี้สินจากเงินกู้ยืมเรียนติดตัวเฉลี่ยแล้วกว่า 30,000 ดอลลาร์ ถ้าเรียนต่อระดับสูงขึ้น หนี้ก็มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเป็นตัวเลขหลัก

จะเกิดอะไรขึ้นเมื่อคุณยังไม่ทันหางานทำ แต่กลับต้องจ่ายหนี้เงินกู้ยืมเรียนเป็นค่าใบปริญญาแพงหูฉี่ ก็โชคร้ายไปสิ แถมตอนนี้ยังจะเป็นหนี้บัตรเครดิตท่วมท้นอีกด้วย

หนี้เงินกู้ยืมเรียนไม่เหมือนหนี้บัตรเครดิต เพราะไม่มีทางปลดเปลื้องด้วยการยื่นขอล้มละลายตามกฎหมายได้เลย แปลกใหม่ละนั่น

นี่ก็ออกใช้ใหม่สำหรับผู้บริโภค การขอล้มละลายคือวิธีป้องกันไม่ให้เราต้องแบกหนี้สินไปชั่วชีวิตเพราะเคยตัดสินใจพลาดหรือประสบโชคร้าย ไม่ว่าหนุ่มสาวแก่เฒ่าก็ยื่นคำร้องตามกฎหมายเพื่อขอให้ศาลปลดเปลื้องหนี้สินทุกประเภทได้ แม้แต่หนี้ที่เกิดจากความโลภหรือไร้วิจรรย์ญาณ หนี้ปัญญ่าอนันต์เกิดจากการซื้อของฟุ่มเฟือยเกิน

ฐานะอย่างเร็วเร็วลากเจตสิก คำประกันเงินกู้โดยไม่ทันคิด ค้างชำระ ภาษี ฯลฯ ก็ยื่นขอล้มละลายได้ทั้งนั้น แต่หนี้เงินกู้ยืมเรียนกลับอยู่ยง คงกระพันไม่เข้าข่ายกรณีดังกล่าวบ้างเลย

ศาลล้มละลายโน้มเอียงไปทางปลดหนี้การพนันโง่ๆ มากกว่าหนี้ ที่นักศึกษาสร้างอย่างบริสุทธิ์ใจฟังดูสมเหตุสมผลไหมละ ก็ได้อยู่นะ แต่เฉพาะในระบบที่ถูกกำหนดไว้ให้บางคนได้ประโยชน์เท่านั้น นั่นก็คือพวกที่พอร์ตลงทุนถือเป็นเจ้าหนี้เราในรูปแบบค้ำประกันหลักทรัพย์ที่ใช้ทรัพย์สินค้ำประกันเงินกู้นักศึกษา (Student Loan Asset-backed Securities หรือ SLABs) นั่นแหละคือระบบของเรา ไม่ว่าจะชอบหรือไม่ก็ตาม

ทุกวันนี้คนเพิ่งจบปริญญาตรีต้องติดกับดักอยู่ในระบบที่บีบให้จ่าย หนี้เงินกู้ยืมเรียนสูงขึ้นด้วยรายได้ที่ลดลง จนไม่มีทางเลือกอื่นนอกจาก ต้องเช่าความฝันตัวเอง แทนที่จะได้เป็นเจ้าของ การพยายามสุดขีด ที่จะเงยหน้าอ้าปากให้พ้นหนี้ท่วมท้นนั้นหมายถึงต้องยอมทำงานที่ไร้ ความหมาย เดวิด เกรเบอร์ นักมานุษยวิทยาผู้เขียนหนังสือ *Debt : The First 5,000 Years* สรุปไว้ชัดมากว่า ถ้าสังคมจะหาทางฆ่าตัวตาย หมู่ ย่อมไม่มีวิธีไหนได้ผลดีกว่าจับคนวัยหนุ่มสาวที่มีพลัง สร้างสรรค์ และเบิกบานที่สุดในสังคมไปล่ามใส่ตรวนหนีสินสั๊ก 50,000 ดอลลาร์ ถ้าเป็นเช่นนั้นทุกอย่างก็จบสิ้น ไม่ว่าดนตรี วัฒนธรรม หรือสิ่งใหม่ สารพัดที่น่าจะผุดขึ้นมา ในแง่หนึ่งนี่ก็คือสิ่งที่เกิดขึ้นกับสังคมอเมริกัน ของเราที่หมดปัญญารวบรวมผู้คนที่น่าสนใจ สร้างสรรค์ และกล้า แหกคอกไว้ด้วยกัน

บอกไว้เผื่อใครอยากรู้ ว่านายจ้างที่หัวแหลมยอมรู้จักหาประโยชน์ จากข้อเสียเปรียบเรื่องหนี้สินของพนักงานหนุ่มสาว เช่น รู้ว่าบัณฑิต ด้านกฎหมายที่เพิ่งจบใหม่ติดหนี้เงินกู้ยืมเรียนเฉลี่ยแล้วเกิน 84,000 ดอลลาร์ บริษัทกฎหมายก็มักตั้งเงินเดือนและกำหนดเวลาทำงานแบบ เอาเปรียบอีกฝ่าย เพราะในเมื่อต้องเริ่มชำระหนี้ก้อนนั้นคุณย่อมต้องมึน งานทำ และต้องไม่ก่อปัญหา หากต้องการรักษาหน้าที่การงานเอาไว้

ปัญหาเรื่องหนี้สินและความไม่พอใจเรื่องนี้ไม่ได้เกิดกับชาวอเมริกันเท่านั้น หนี้สินเป็นความจริงทั่วโลกที่จูงใจยื่นดาบสองคมให้เรา ในแง่หนึ่ง การกู้เงินช่วยให้เราได้เรียนต่อและเป็นเชือกชูชีพที่พยุงให้ผ่านพ้นช่วงขัดสนไปได้ ตลอดจนช่วยประคองธุรกิจและงบประมาณ รวมถึงพวกเราผู้เขียนหนังสือเล่มนี้ไม่ให้ล้ม แต่อีกด้านหนึ่งถ้าจัดการไม่ดีหรือเข้าใจผิด หนี้สินอาจกลายเป็นเครื่องมือที่แผ่ผลร้ายตามมา คนกู้ยืมจึงพึงระวัง ก้าวอย่างเบาๆ และสำนึกขอบคุณถ้าการเติมพินด้วยการยอมเป็นหนี้ให้ผลลัพธ์ที่คุ้มค่า

ไม่สำคัญอะไรที่พี่น้องชาวออสเตรเลียมีหนี้สินครัวเรือน หนี้จำนอง หนี้บัตรเครดิต และเงินกู้ส่วนตัวสูงกว่าประเทศอื่นๆ คือกว่า 130 เปอร์เซ็นต์ของตัวเลขผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (จีดีพี) แต่สิ่งที่ขัดแย้งในตัวเองคือเพื่อนๆ ชาวออสเตรเลียพวกนี้กลับเป็นคนกลุ่มหนึ่งที่มีความสุขที่สุดในโลก

การขาดแคลนเงินทองมักบีบให้เราคิดลงมือเปลี่ยนชีวิตที่ไม่ใช่เรื่องง่ายๆ เลย มีแรงบีบอื่นๆ นอกเหนือจากเงินทอง เช่น ความรัก ครอบครัว และความอยากเป็นอิสระ ซึ่งบังคับให้เราสลัดตัวเองให้เป็นอิสระจากกิจวัตรประจำที่ไม่สมหวังแล้วค้นหาโอกาสอื่นๆ

สวัสดิ์เพื่อนตัวน้อย : อิสสระ

โดยทั่วไปคิดว่าในปัจจุบันไม่มีการให้กู้ยืมเงิน รวมถึงกิจการส่วนตัวของเอกชน การต้องพึ่งพารัฐทุกอย่างทำให้ขาดตัวเลือกในการบริโภค โอกาสเลื่อนฐานะทางสังคมแทบเป็นศูนย์ และสภาพไร้รางวัลตอบแทนจากระบบแรงงานที่จัดระเบียบโดยอำนาจรัฐในระบบสังคมนิยมอันล้าสมัยและขาดแคลนทุนทรัพย์ สร้างความหงุดหงิดและความทุกข์ใจอย่างมาก

การเปลี่ยนแปลงสังคมเท่าที่เป็นอยู่ยังเชื่องช้า แต่คลื่นได้นำแห่งการมองโลกแง่บวกและการพลิกผันก็กระจายทั่วท้องถนนอย่าง

สัมผัสได้ เป็นสัญญาณถึงการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วในอนาคตอันใกล้ โจนาสกับลอรา ผู้เป็นภรรยา สัมผัสประสบการณ์น่าตื่นเต้นโดยตระหว่งไปเยือนที่นั่นเมื่อไม่นานนี้ พวกเขาจับตาดูนักฝันและนักลงมือทำที่ริเริ่มใหม่อย่างใกล้ชิด คนเหล่านั้นเป็นพวกที่ช่วงชิงลงมือทำ เพื่อขับเคลื่อนความเปลี่ยนแปลงในภาคเศรษฐกิจและสร้างชีวิตตามเงื่อนไขของตัวเอง

“สามสิบดอลลาร์”

ขณะรถแล่นไปตามถนนมาเลคอนมั่งสู่เขตโอลด์ฮาวานา ชายหนุ่มผู้เป็นสารวัตรรถให้ทั้งคู่ ซึ่งสมมติว่าชื่อเออร์เนสโต เล่าเรื่องตัวเองให้ฟัง “ผมจบวิศวกรรมไฟฟ้าจากสถาบันชั้นนำในคิวบา วุฒิเทียบเท่ากับปริญญาโทในสหรัฐอเมริกา” เออร์เนสโตบอก “คุณรู้ไหมว่าวุฒิตี่ได้มาให้อะไรผมบ้างละ รัฐบาลจ่ายให้เดือนละ 30 ดอลลาร์ครับ”

เออร์เนสโตกับลูซี ภรรยาของเขาที่เป็นพยาบาล มีลูกน้อยน่ารักสองคน ทั้งคู่มีรายได้รวมกันเดือนละประมาณ 40 ดอลลาร์ แทบไม่พอค่านม เนื้อสัตว์ สบู่ เสื้อผ้า และของจำเป็นอื่นๆ ที่ไม่ได้รับปันส่วนอย่างเครื่องอุปโภคบริโภคจำนวนหนึ่ง ซึ่งรัฐบาลรับประกันว่าจะจัดหาให้ชาวคิวบาทุกคนเป็นประจำทุกเดือน

เออร์เนสโตฝันมานานว่าจะทำธุรกิจออกแบบระบบไฟฟ้าประหยัดพลังงานเป็นของตัวเอง แต่การทำธุรกิจส่วนตัวนั้นเป็นเรื่องเสียแรงเปล่าเมื่อเจ้าหน้าที่รัฐคุมทุกความเคลื่อนไหวของคุณชนิดไม่ให้กระดิกตัว แถมยังสูบเงินที่คุณหาได้ไปทั้งหมด

หลังแต่งงานกันได้ไม่กี่ปีเออร์เนสโตต้องเผชิญตัวเลือกสำคัญ เขาจะยังทำตามกฎเกณฑ์ พุดอีกอย่างคือตั้งใจทำงานและคอยหนุนการปฏิวัติคิวบาอยู่เฉยๆ อย่างจงรักภักดี หรือว่าบ้ายเบนจากกฎไปทำกิจการส่วนตัวตามที่ฝันไว้ หากเลือกอย่างหลัง นั้นหมายถึงการแหกกฎหมายของรัฐบาลคิวบา ถ้าโดนจับได้คงเสี่ยงถูกจำคุก 10 ปี จะอยู่แบบเดิมต่อไปหรือลุกขึ้นท้าทายระบบที่ใครๆ ยอมรับ เพื่อหา

เงินทอง ความหมาย และแรงเหวี่ยงให้ครอบครัวเพิ่มขึ้นเป็นทวีคูณ

ความเสี่ยงสุดขีดปลิวหายเมื่อเผชิญหน้าเหตุผล นำไปสู่คำถามลึกซึ้งแ่งการดำรงอยู่ เช่น อีกด้านจะมีอะไรอยู่ ติดคุกหรือยึดทรัพย์สินล่ะ ฉันเต็มใจเสียสละมากแค่ไหนเพื่อดูแลครอบครัวเล่า หากเจอปัญหายากๆ เช่นนี้คุณจะทำอย่างไร จะยอมถูกผูกมัดด้วยข้อจำกัดของระบบที่ฉ้อฉล หรือหาทางดิ้นรนทำฝันให้เป็นจริง สร้างอิสระให้ตัวเองมากขึ้นแม้ต้องเสี่ยงก็ตาม

เฮอร์เนสโตเลือกประตูบานที่สอง เขาไม่เลือกอยู่แบบเดิมและทนทำงานตามระบบที่จำกัดขอบเขตอีกต่อไป เขายอมไม่เลือกแน่ๆ ถ้าอยากได้ทางเลือกที่ให้อิสระและความหมายแก่ครอบครัว เขาลงมือทันทีโดยวางแผนอย่างมั่นใจว่าจะริเริ่มข้อตกลงอย่างไรเพื่อทำงานให้คนต่างชาติที่ตนรู้จัก ชื่นชอบ และไว้วางใจ เขาจะเสนอทักษะทางด้านวิศวกรรมซึ่งรัฐไม่ได้ชื่นชม ประเมินค่าต่ำ และไม่ให้ใบรับรอง เพื่อทำงานเกี่ยวกับการจัดสร้าง ปรับปรุง และวางระบบไฟฟ้า ออกแบบพื้นที่ แปลภาษา รวมทั้งดูแลแก้ไขปัญหาทั่วไปให้ตามต้องการ

เขาลองเขียนรายชื่อออกมา มีนักธุรกิจชาวบราซิลชื่อเปาโล กับลูกาที่เขาเคยทำงานแปลให้เมื่อหลายเดือนก่อน แล้วก็มีโคลด์ นักการทูตชาวฝรั่งเศสที่เคยทำทำสนใจอยากปรับปรุงตกแต่งโรงแรมเล็กๆ ในย่านนานาชาติแถบซานกรุงฮาวานา ยังมีรายอื่นๆ อีก เช่น กลุ่มชาวอเมริกันที่อยากได้ทรัพย์สินตัว เมื่อลองไล่รายชื่อดู เฮอร์เนสโตยินดีในโอกาสที่จะทำเงินได้มากกว่าที่เคย

ครั้นแล้วเฮอร์เนสโตจึงเร่งสร้างความสำเร็จของตน เขาสร้างแรงขับเคลื่อนจากการแสดงฝีมือครั้งแรกโดยรับเดินสายไฟสำนักงานให้นักธุรกิจบราซิลสองคนนั้น พิสูจน์ตัวเองว่าทำงานคุ้มเงิน สามารถจัดหาชิ้นส่วนอุปกรณ์ที่ไม่นำมาได้ ด้วยการเอานมและอะไหล่รถยนต์ไปแลกมา เมื่อหาเงินได้มากขึ้น เฮอร์เนสโตก็รวบรวมทีมงานที่ไว้วางใจได้หลายคนซึ่งอยากก้าวหน้าในอาชีพเหมือนกับเขา ให้ช่วยกันปรับแต่งแปลงโฉมตึกเก่าโทรมแถวซานเมืองรอบนอกกรุงฮาวานาให้

เป็นบุติกโฮเต็ลเยี่ยมอ่อง คนในทีมต่างสร้างสัมพันธ์ที่ดีและปิดปากเงียบ
แม้เออร์เนสต์ทำได้สำเร็จ ก็ต้องแบกรับความเครียดเรื่องใหม่
เขาเริ่มสงสัยว่าคนรอบข้างเป็นสายแพร่งพรายความลับบ้างไหม
กามีโยธาติทางกฎหมายนิสัยสุดทนที่อยู่ชั้นบน แอบเอาเรื่องเขา
ไปเล่าหรือเปล่า หรือเจ้าหน้าที่ตรวจสอบงานปรับปรุงตกแต่งอาคาร
เริ่มซักไซ้อะไรบ้างไหม มีภัยคุกคามที่จะบังเอิญเล็ดลอดไปโดยลูกค้า
ซึ่งจ่ายเงินได้ไต่ตามธรรมเนียมของงานที่ไม่เป็นทางการในคิวบาไหม
นี่ก็ออกเลยที่ต้องสะสมความเครียดมากแค่ไหน (ไม่ต้องพูดถึงเส้นผม
บนศีรษะ) แต่เขายังเพียรพยายามต่อไป

เออร์เนสต์ตั้งเป้าหมายสูงสุดว่าจะทำให้ตัวเขาและครอบครัว
เป็นอิสระ ซึ่งถ้าหมายถึงต้องเลี้ยงกฎเกณฑ์บางข้อและวางแผนใช้
กลวิธีอย่างรอบคอบ ย่อมถือว่าคุ้ม

วันที่เออร์เนสต์ก้าวออกจากธุรกิจซึ่งแอบทำโดยไร้ใบอนุญาต
ตัวเขา ลูกพี่ และลูกๆ ก็ก้าวสู่ *Costal de Dinero* (กระสอบเงินสด)
เป็นจำนวนที่มากกว่ารายได้เดือนละ 40 ดอลลาร์ที่เคยใช้ประทังชีวิต
เป็นร้อยเท่า

ครอบครัวนี้ซุกซ่อนเงินทองไว้มากพอ จริงๆ แล้วคือซุกดูลุมซ่อน
ในสวนเลยที่เดียว เอาไว้ใช้ซื้อนม เนื้อสัตว์ และของจำเป็นอื่นๆ
พวกเขามีเงินมากพอให้ซื้อรถเซฟโรเลตรุ่นเปิดประทุนที่มีราคาสูงถึง
11,000 ดอลลาร์ ด้วยเงินสด! อย่าลืมว่าคนคิวบาส่วนใหญ่มีรายได้
แค่ปีละประมาณ 300 ดอลลาร์เท่านั้น แล้วตอนนี้ก็เอารถเบลแอร์ปี
1954 คันนั้นมาขับแท็กซี่ แถมตอนนี้เออร์เนสต์ก็ยังมัวจะช่วงชิง
ลงมือขับไปตามถนนอาเบนิดาปาเซโอสู่ปลาซาเดลาเรโวลูเซียน และ
จุดหมายอื่นอีกนับไม่ถ้วน พร้อมรอยยิ้มภาคภูมิใจ เพราะรู้ว่าเขา
ฉลาดที่กล้าปฏิเสธรกฎและเปลี่ยนเกมเพื่อเป็นเจ้าของความฝันตัวเอง

แม้อยู่ท่ามกลางสถานการณ์สุดโหด ยามที่พ่ายแพ้แก่ความกลัว
และสงสัยตัวเอง เราต้องไล่ตามเส้นทางที่ไต่สูงขึ้นไป เมื่อไม่ได้อยู่ใน
ระบอบคอมมิวนิสต์ที่ร้ายกาจหรือเสี่ยงติดคุก คนรุ่นช่วงชิงย่อมค้นพบ

พลังที่จะลงมือทำ เราต้องเชื่อมั่นว่าผลตอบแทนย่อมคุ้มค่าแก่การเสี่ยงและกล้าขยับตัวลงมือทำ เรามีหน้าที่ถกทวงโอกาสควบคุมชีวิตของตัวเองคืนจากระบบที่ใช้การไม่ได้ ต้องเลือกสิ่งที่จะช่วยให้เคลื่อนไปข้างหน้าได้อย่างอิสระและมีพลัง ต้องเดินทางหาความฝัน และเมื่อไล่ตามผลลัพธ์ที่ดีกว่า เราย่อมต้องเลือกเส้นทางผจญภัยของตัวเอง พุดง่าย ๆ ก็คือ เราต้องช่วงชิง

การได้เป็นเจ้าของความฝันช่วยให้พุ่งทะยานอย่างไร้ขีดจำกัด

เราอยู่ในยุคสมัยที่ผู้คนมากมายระดมซื้อของไว้ในครอบครองยิ่งกว่ายุคไหน ๆ ในประวัติศาสตร์ เรามีรถยนต์และสมาร์ทโฟนมากขึ้น มีบัตรเครดิต มีเครื่องประดับถมเถ มีเสื้อผ้าเหลือเพื่อเก็นพอ มีของเล่นพลาสติกมากมายจนลูก ๆ ไม่รู้จะเล่นตอนไหน แถมยังมีวัตถุไร้สาระมากมายบางครั้งก็ลืมไป

ไม่เหมือนของเล่นที่ถูกกองทิ้งในบ้านมากมายหลายหลังทั่วสหรัฐอเมริกา (แน่นอนว่าบ้านของแพทริกก็ด้วย) ซึ่งเสื่อมค่าจนสุดท้ายลงเอยในกองขยะหรือลานทิ้งขยะ เราชื่นชมความฝันได้ก็แต่คุณค่าเท่านั้น ความฝันหล่อเลี้ยงจิตวิญญาณและชี้ทางให้เรา เราอาจผลาญเวลาให้หมดวันไปกับเกมสั้น ๆ อย่างการเล่นสะสมสิ่งของ แต่การเป็นเจ้าของของความฝันตัวเองเป็นเกมที่ยืดยาวที่สุด การให้ความสำคัญอันดับแรกกับการเป็นเจ้าของอุปกรณ์ใหม่สุดฮ็อต รถเท่ ๆ หรือของเล่นฉีกแนวซึ่งทำให้เรารู้สึกผูกพันและมีชีวิตชีวาสุด ๆ จึงเป็นเรื่องไร้สาระ

คุณเป็นเจ้าของความฝันที่พุ่งเข้าหาได้ไหม ย่อมได้หากคุณทำให้เป็นจริง ความฝันไม่จำเป็นต้องซับซ้อนยุ่งยากเสมอไป เป็นความฝันส่วนตัวแบบที่คุณปรารถนา อย่างกรณีเฮอร์เนสโดก็ฝันถึงความนับถือตัวเอง ทางเลือก การเลื่อนฐานะ และการเลี้ยงครอบครัวตัวเองด้วยรายได้ที่สูงกว่าที่รัฐบาลอนุญาต สำหรับตัวคุณอาจเป็นอะไรสักอย่าง

เช่น ได้ตื่นเช้ามาทำงานที่ทำให้รู้สึกมีชีวิตชีวา และใจเรียกร้องให้
ต้องทำ อาจเป็นแค่การได้เลือกที่ทำงานไกลๆ ได้เลือกเวลาทำงาน
ที่สอดคล้องกับจังหวะเวลาตามธรรมชาติของคุณ อาจเป็นการได้ออก
หนังสือสักเล่ม หรือลุกขึ้นทำเสื้อผ้าขายเอง หรือทำอาชีพใหม่
ในวงการที่นึกอยากทำมาตลอด อาจเป็นการหาเงินและบริจาคเงิน
ให้มากยิ่งขึ้นกว่าบิลและเมลินดา เกตส์ เพื่อประโยชน์ของส่วนรวม เช่น
ด้านสาธารณสุข บรรเทาความอดอยาก ส่งเสริมการศึกษาให้เยาวชน
หรือเรื่องอื่นที่คุณใส่ใจอย่างลึกซึ้ง คุณอาจยังไม่ได้พุ่งไปหาความฝัน
ใดๆเลย พวกเราจะช่วยคุณเอง

เลือกเอง ไม่เช่นนั้นคนอื่นจะเลือกให้คุณ

แม้จะห่างไกลจากความจริงที่เป็นสากลของโลก การเลือกและ
เจตจำนงเสรีก็เป็นหลักการพื้นฐานของอเมริกันดรีม ทุกวันชาวอเมริกัน
นับล้านตื่นมาก็ต้องตัดสินใจเลือกว่าจะกินแมคโดนัลด์หรือดังก์กิน
โดนัท จะเลือกดูรายการ *The Real Housewives of Wherever*
หรือ *Keeping Up with the Kardashians* “ตัวเลือก” เหล่านี้หลอก
ให้เราหลงคิดว่าตัวเองมีสิทธิ์เลือก หลอกให้เราารู้สึกว่าได้ควบคุมชีวิต
ตัวเองอยู่บ้าง แต่ความจริงแล้วนี่เป็นการเบนความสนใจให้ลืมปัญหา
ที่แท้จริง มันสนองความต้องการเราให้สบายใจทันที แต่ก็เป็นการรวม
ของสรรพสิ่งที่ซ้ำซากจำเจ อย่างดีที่สุดก็ทำให้ไขว่เขวชั่วคราวจาก
เป้าหมายที่แท้จริงอย่างการเป็นเจ้าของความฝันตัวเอง

เมื่อพูดถึงตัวเลือกสำคัญจริงๆในชีวิต ก็มีเรื่องอาชีพการงานที่เรา
ต้องทนทำหรือทำได้สัปดาห์ ความสัมพันธ์ที่ทำให้ฮึดอดหรือช่วยให้
เติบโต ผู้คนมากมายไม่เลือกข้อไหนเลย เราถ่วงเวลาหรือเลือกทาง
ที่เจอแรงต้านน้อยที่สุด เลือกอะไรก็ได้ที่ง่ายที่สุด หรือเลือกหนทาง
ที่ดูจะปลอดภัยและจบลงที่การ“เช่า” ความฝันตัวเอง

การเช่าความฝันหมายถึง การเลือกชุดตัวเลือกที่กำหนดไว้ให้

เล่นภายในระบบ และไม่เคยหยุดเพื่อคิดว่าอะไรน่าจะดีที่สุดสำหรับตัวเองจริงๆ เพราะการฟังเสียงเล็กๆ ในหัวที่กระซิบบอกว่าข้างนอกยังมี “อะไรมากกว่า” ให้คุณไขว่คว้า รังแต่จะนำไปสู่ปัญหายุ่งยาก ไม่ ไม่ ไม่เอาหรอก ขอเลือกเส้นทางเรียบๆ และยอมรับว่าชีวิตตัวเองเป็นแบบนี้ก็ดีอยู่แล้ว แต่ชีวิตเราจะดีได้อย่างไรกัน ในเมื่อไม่เคยหยุดเพื่อขบคิดว่าสิ่งใดจะทำให้เราสมปรารถนาได้มากที่สุด

การเป็นเจ้าของความฝันตัวเองให้ความรู้สึกต่างออกไป อาจถึงกับรู้สึกแปลกๆ ด้วยซ้ำ นี่เป็นเรื่องของการใช้ชีวิตแบบผูกมัด ทำอย่างสุดความสามารถ เลือกแบบปักใจแน่วแน่ ไม่กลัวผลที่ตามมา และระหว่างทางก็แก้ไขแนวปฏิบัติของคุณไปพลาง เป็นการลงมือทำและถือสิทธิ์เป็นเจ้าของชะตาตัวเองโดยชอบ

เห็นชัดว่าเรายังเข้าความฝันเมื่อโดนบอกว่าเราควรสำนึกบุญคุณค่าจ้างไม่มากที่ได้รับ เพราะที่อื่นคงไม่จ้างหรอก “ในสภาพเศรษฐกิจอย่างทุกวันนี้” หรือเมื่อผู้สรรหาบุคลากรจริงจังชักนำเราผิดๆ โดยพยายามกล่อมให้ไปสัมภาษณ์เข้าทำงานในระดับเด็กใหม่ ซึ่งคุณสมบัติของเราสูงเกินกว่านั้น ใน “บริษัทชั้นยอดที่มีช่องทางก้าวหน้า”

เราเข้าความฝันเมื่อยอมรับเมนูตัวเลือกที่ขีดวงจำกัดไว้อย่างผิดๆ ซึ่งพวกเจ้าของความฝันในสังคมกำหนดแนวทางการใช้ชีวิต ทำงาน และหย่อนใจ คุณยอมดูคนจำพวกนี้ออกแฉเมื่อรู้สึกว่าโดนบีบให้เลือกจากชุดตัวเลือกที่ผิดเพี้ยนไม่สมบูรณ์ ไม่ว่าเลือกอย่างไรคุณก็แพ้ เขาก็ชนะ เขาชนะเพราะเขาขายคุณตามวิถีทางเดิมๆ และได้กำไรจากการที่คุณยอมรับตัวเลือกใกล้มือโดยปริยาย

เหมือนเรากำลังเลือกซื้อบ้าน แล้วพอเดินเข้าโชว์รูมก็ถูกแจ้งว่ามีแบบแปลนให้ทุกคนเลือกได้แค่สามแบบ แน่نونว่าทั้งสามแบบย่อมประกอบด้วยเครื่องเรือนสะดวกสบายพร้อมให้เข้าอยู่ได้เลย แถมยังมีโทนสีหลากหลาย แต่ไม่อนุญาตให้เราซึ่งเป็นผู้เช่าตกแต่งอะไร อย่าว่าแต่ปรับแก้ใหม่ให้ตรงกับความต้องการและอัตลักษณ์เฉพาะตัวเลย สุดท้ายความฝันที่เข้ากับงบการวิถีใช้ชีวิต ความคิดอ่าน และโลกทัศน์

ของเรา เราถูกเงื่อนไขและข้อจำกัดของคนอื่นกำหนดซึ่งมักส่งผลเสียต่อตัวเอง

เมื่อไม่ยื่นหยัดตัดทานเจ้าของความฝันในสังคม เท่ากับว่าคุณยอมจำนนยอมคล้อยตามระบบนั้นๆ คุณซุกอยู่ในโพรงที่แสนลึกและอยู่ห่างไกลจากการเป็นเจ้าของความฝันตัวเอง เช่นเดียวกับดอกเบี๋ยบัวตรครดิต ดอกเบี๋ยทางจิตวิญญาณของคุณก็พอกพูนขึ้นทุกวัน

คุณควรพยายามอย่างหนักและไม่หยุดหย่อนเพื่อหาบ้านในฝันให้เจอ ช่างนอนอนันยังมึบ้านแบบอื่นที่คุณเป็นเจ้าของเองได้ สิ่งที่แตกต่างกันจากการเช่าคือ คุณต้องแบกความรับผิดชอบอย่างสูงและสร้างกรรมสิทธิ์ของตัวเองแทนที่จะสร้างให้เจ้าของที่ดิน

จำไว้ให้ตึว่า การเป็นเจ้าของยอมหมายถึงเฉพาะตัวคุณเองเท่านั้นที่ตัดสินใจเลือกสิ่งที่ทำในชีวิตแต่ละวันได้ครอบคลุุมและกว้างขวางอย่าปล่อยให้ตัวเองถูกควบคุมโดยคู่ครองที่เข้มงวด เจ้านาย พ่อแม่หรือครู ซึ่งคอยสั่งคุณว่าทำอะไรได้ไม่ได้ อีกแง่หนึ่ง การเช่าความฝันยอมทำให้อานาจากการเลือกและควบคุมเรื่องการเงิน อารมณ และอื่นๆ ตกอยู่ในมือคนอื่น ไม่ใช่คุณ อยู่ไปก็หมดกำลังใจเปล่าๆ

เมื่อเป็นเจ้าของความฝันตัวเอง คุณยอมสร้างฝันตามบุคลิกภาพและความต้องการของคุณ บ้านหรือความฝันจึงค่อยๆ เติบโตเช่นเดียวกับตัวคุณ

ช่วงชิงลงมือเพื่อความฝันของคุณ

แค่มีฝันไม่พอ คุณต้องไล่ตามฝันอย่างขันแข็ง คนส่วนใหญ่พรั้งถึงความฝันไม่จบสิ้น แต่ไม่ยกทำให้เป็นจริงขึ้นมาเลย นั่นเท่ากับว่าเลือกที่จะไม่เลือกนั้นแหละ สุดท้ายก็ลงเอยด้วยชีวิตที่เขาไม่ยอมรับ สงสัยว่าทำไมตัวเองจึงรู้สึกพ่ายแพ้เสียเหลือเกิน แต่ในใจลึกๆ ก็รู้ว่าตัวเองมีทางเลือกอื่น

ความจริงก็คือในระยะยาวคุณมีตัวเลือกที่ดีอยู่อย่างเดียว นั่นคือ

เป็นเจ้าของความฝันตัวเอง หากไม่เลือก คุณย่อมกลายเป็นผู้เช่า
ความฝันของคนอื่น ความฝันพวกเขากลายเป็นความจริงของคุณ
แบบนั้นคุณจะรู้สึกอย่างไร แล้วลองนึกภาพสิ่งที่ บิล ลัมเบิร์ต ซึ่ง
เป็นเจ้านายคุณฝันถึง (อืมมม...อ้อ) ตอนเอาเครื่องเย็บกระดาษสีแดง
ของคุณไป แล้วไล่คุณลงไปชั้นล่างอีก¹

มีวแต่ฝันมากไป

หลายปีก่อนเธอจะกลายเป็น“เจ้าแม่โพรมีทึม”ผู้โด่งดัง (และเนิ่นนาน
ก่อนที่ใคร ๆ ตั้งแต่พี่สาวไปจนถึงแมวของคุณหลงเสน่ห์แพทริก
เดมปีซี่ หนุ่มจอมเพี้ยนเจ้าของบทบาทแมคดริมมี) ซอนดา ไรมส์
ผู้สร้างภาพยนตร์ชุดทางโทรทัศน์อย่าง *แพทย์มือใหม่หัวใจเกินร้อย*
(*Grey's Anatomy*) และ *Scandal* พบว่าความฝันไม่ได้ดันให้เธอ
ก้าวหน้า แต่กลับจุดให้ถอยหลัง

ไรมส์เล่าเรื่องนี้ระหว่างกล่าวสุนทรพจน์วันรับปริญญาที่วิทยาลัย
ดาร์ตมัธ เธอบอกว่า “ฉันเฝ้าฝันกลางวันเหมือนคนบ้า เอาแต่
ฝันแล้วฝันอีก ระหว่างนั้นฉันพักอยู่ที่ห้องใต้ถุนบ้านพี่สาว ขอบอกให้รู้
ไว้เลยว่านักฝันมักจบลงที่การอาศัยห้องใต้ถุนบ้านญาติอยู่”

ฝันมากเกินไปทำให้ลงมือทำน้อยเกินไป การฝันกลางวัน นอน
ฝันกลางวัน กระดานความฝัน เครื่องรางดักฝัน งานในฝัน คู่รักในฝัน
ย่อมพาเราไปสู่ภาวะความฝันท่วมท้น เราฝันเยอะมากจนไม่เคยขยับตัว
สักริดจากการคิดแสบวกไปสู่การลงมือทำแบบหวังผลเต็มที่

ใคร ๆ ก็ฝันได้ทั้งนั้น แม้แต่เจ้าไซมอน สุนัขเพื่อนซี้ของเรา
นั่นไม่ใช่ปัญหา

ไรมส์ยืนยันว่าต้องลงมือทำ ไม่ใช่มีวแต่ฝัน ถึงจะสมปรารถนา

¹ ถ้าคุณยังไม่ได้ดูหนังเรื่อง *เด็ดหัวเจ้านายจอมเฮี้ยว* (*Office Space*) ของไมก์ จัดจ์
อย่าลืมเพิ่มในรายการละ แถมเรื่อง *อัจฉริยะผ่าโลกเพี้ยน* (*Idiocracy*) ด้วยนะ

“โยนความฝันทิ้งแล้วเป็นนักทำ อย่าเป็นนักฝัน คุณอาจรู้แน่ว่าตัวเองฝันอยากเป็นอะไร หรือคุณอาจไม่รู้ว่าจะขยับอย่างไรเพราะนึกไม่ออกว่าตัวเองมีใจรักอะไร แต่ความจริงแล้วไม่สำคัญหรอก คุณไม่จำเป็นต้องรู้ แค่ต้องเดินหน้าต่อไป อย่าได้หยุด”

นั่นเป็นคำแนะนำของผู้รู้ และที่สำคัญพอๆ กันคือ รู้ว่าการเป็นเจ้าของความฝันตัวเองหมายถึงไม่ได้หยุดแค่ฝัน ขอบอกกกง่าย ๆ กัน สักสมว่า *ความฝัน* ที่เป็นค่านามนั้นยอดเยี่ยม แต่*ฝัน* ที่เป็นคำกริยานะไม่ค่อยเข้าท่าหรอก

เป้าหมายคือเป็นเจ้าของความฝันตัวเอง ไม่ใช่เอาแต่ฝัน

ลายแทงขุมทรัพย์ของชีวิต โอกาสที่ไม่รู้ว่าอยู่ข้างหน้า จะเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมาได้ก็ต่อเมื่อเราเปลี่ยนจากมัวแต่ฝันมากไป หรือ OD'ing (Overdreaming) เป็นเจ้าของความฝัน หรือ DO (Dream Ownership) จะเป็นแบบนี้ได้ก็ต่อเมื่อเรามุ่งมั่นตั้งใจเปลี่ยนนิสัยจากเดิมที่เอาแต่เสพความฝันมากเกินไปจนกลายเป็นลงมือทำฝันให้เป็นจริง เมื่อนั้นแหละความฝันของเราจึงกลายเป็นความจริง ความต่างน้อยนิดแต่ลึกซึ้งนี้พาเราย้อนไปสูบทสรุปที่เพิ่งยอมรับข้อหนึ่งว่า ตัวเลือกที่สำคัญที่สุดอย่างหนึ่งคือ *เราต้องช่วงชิงลงมือทำ*

ไม่มีใครบอกคุณแบบนี้หรอก เคล็ดลับของการเดินหน้าไปได้คือ ต้องรู้จักพลิกแพลงแบบค่อยเป็นค่อยไป ไม่ใช่เปลี่ยนแบบสะเทือนเลื่อนลั่น ไม่ต้องเลือกระหว่างอิสระกับความมั่นคง สิ่งที่ยอดเยียมคือ คุณได้เลือกการผจญภัยของตัวเองซึ่งเริ่มต้นทันทีที่คุณอยากเริ่ม แล้วในเมื่อตอนอ่านหนังสือเล่มนี้คุณยังมีชีวิตอยู่ ก็ไม่มีวันสายเกินไปแน่ๆ ที่จะเริ่มใหม่

ถ้าคุณพร้อมเริ่มต้นใหม่อีกครั้ง เชิญแวะเยี่ยมเว็บไซต์ HustleGeneration.com เพื่อรับเครื่องมือ ข้อมูล และอื่นๆ ได้ฟรี